

[Morten Langa.]

af de eksisterende hjemmemarkedsordninger er der nogle, der så udpræget står for fald. De oplysninger, vi har fået under udvalgsarbejdet — og også bemærkninger i uforpligtende form fra landbrugsministeren — tyder unægtelig på, at hele fjerkræsektoren ikke længere rigtig står til at have en hjemmemarkedsordning. Vor eksport fra fjerkræsektoren er efterhånden en så tvivlsom foranstaltning, at det er et stort spørgsmål, om vi ikke blot ved at beholde en hjemmemarkedsordning på fjerkræområdet opretholder en eksport, som i virkeligheden giver et så drøenende underskud, at vi stod os ved at tage os sammen og simpelt hen konstatere, at på dette område kunne vi ikke længere deltage i den internationale konkurrence. Man kan altid sige, at man kan vente på bedre vejr, og hvad man nu ellers vil vente på, men jeg har fornemmelsen af, at denne fabriksproduktion, som kan lægges hvor som helst, er det højst sandsynligt at vi herhjemme ikke vil have nogen fremtid inden for, og så gælder det om at få snittet af, mens tid er. Jeg tror, at mange af vore fjerkræfabrikker, som de nu måtte findes, gør klogt i at indstille sig på, at en hjemmemarkedsordning for denne sektor formodentlig vil have sin tid, og at denne tid ikke bliver særlig lang.

Der er stillet forslag om at anvende en del af midlerne under mælkesektoren til en støtte til kontrolforeningerne, og det er efter min opfattelse en fornuftig og rationel placering af midlerne. Det er fuldstændig rigtigt, når man har nævnt, at en mere rationel og bedre planlagt fodring, og hvad man ellers kan komme frem til på denne måde, vil have produktivitetsforøgende muligheder, og det er et ændringsforslag, som vi anser for sympatisk og kan støtte.

I det hele taget er det jo sådan med de nye forslag, vi har her, at der er dog nogen ændring i sigtet; der kan konstateres en ganske rimelig bevægelse frem imod en forbedring af lovgivningen. Men jeg tror stadig væk, at der er en lang vej frem, før vi har den landbrugslovgivning, som landbrugslandet Danmark fortjener.

Man kan måske sige det på den lidt hårde måde, at vi skulle komme frem til en landbrugslovgivning, hvor støtten i hovedsagen blev givet til det landbrug, der var, skal vi

sige rimelig rentabelt. De dele af dansk landbrug, som i dag ganske klart ligger i en sådan situation, at vi kun holder dem i live ved hjælp af vore støtteordninger, ja, der var nok nogle af dem, som i så fald enten måtte skifte ejere eller skifte anvendelse. Det er den hårde knivs princip, men det skal da siges ved denne lejlighed, hvor vi diskuterer anvendelse af millionbeløb til landbruget, at i det lange løb ville også landbruget stå sig ved det, thi ingen er tjent ved at have alt for meget ballast, når man skal sejle langt.

Det er hyppigt sagt, og det siges ikke mindst hyppigt i disse tider, at socialistisk folkeparti er nogle meget onde mennesker, når det drejer sig om støtte til landbruget. Jeg vil gerne endnu en gang sige, at denne fortolkning er forkert. Vi har aldrig været af den opfattelse, at vi kunne klare os med bare simpelt hen en nej-politik over for landbruget, at vi bare simpelt hen kunne sige, at det kendte vi ikke noget til, de måtte klare sig med at købe og sælge, som de nu kunne. Men vore betingelser, vor målsætning på området, har nok alligevel gjort forsøg på at etablere lidt mere perspektiv, end der har været i de overenskomster, som landbrugsministeren fra tid til anden har måttet træffe med landbrugets organisationer. Vi kan se, at der fra tid til anden sker fremskridt i lovgivningen, men vi er et utålmodigt parti, og vi ville meget gerne have, om denne fremskridtslinje kunne blive ført væsentligt hurtigere frem.

Endelig til slut. Det forekommer mig ganske afgjort, at denne situation med sammenkobling af overenskomstforhandlinger og aftaler med landbruget må vi have set for sidste gang. Det kan ikke være rimeligt, at støttebeløbene til landbruget skal fastsættes ud fra en afvejning af, hvad lønnen til slagteriarbejdere og mejeriarbejdere eller for den sags skyld også landbrugsarbejdere skal være. Det er en utålelig situation, at vi kommer til at tage stilling til disse lovforslag under pres, uden at have tid til at arbejde med dem og med en fast afstukket ramme, fordi de er kommet ind som et led i almindelige overenskomstforhandlinger.

Hr. H. C. Toft klagede over tiden og sagde, at det gik for hurtigt, og at der ikke var tid til at gøre noget ved sagen. Jeg er sikker på, at der i dette ting må kunne skaffes bred